

μένου, αλλά μεταξύ των τωρινών του καθηκόντων και του βαθμού στην ιεραρχία.

Επομένως, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ δεν εμποδίζει την έκδοση αποφάσεως μεταθέσεως που συνεπάγεται την ανάθεση νέων καθηκόντων τα οποία, αν και διαφέρουν από τα καθήκοντα που ασκούσε προηγουμένως και εκτιμώνται από τον ενδιαφερόμενο ότι επιφέρουν περιορισμό των εξουσιών του, είναι πάντως σύμφωνα με τη θέση που αντιστοιχεί στον βαθμό του.

2. Η αλλαγή τοποθέτησεως υπαλλήλου, η οποία πρέπει να στηρίζεται πρώτον στο υπηρεσιακό συμφέρον, δεν συνιστά παρά-

λειψη του καθήκοντος αρωγής που υπέχει η διοίκηση έναντι των υπαλλήλων της όταν αυτή ασκεί, εντός ορίων που δεν μπορούν να επικριθούν, την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει στο πεδίο αυτό για να σταθμίσει, αφενός μεν, το υπηρεσιακό συμφέρον, αφετέρου δε, το συμφέρον του οικείου υπαλλήλου.

3. Η απουσία της τελευταίας εκθέσεως κρίσεως από τον φάκελο ενός υποψηφίου για θέση που έχει κηρυχθεί κενή δεν καθιστά παράνομη την απόφαση που απέρριψε την υποψηφιότητά του όταν, κατά τη συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων, η διοίκηση διέθετε επαρκή στοιχεία για να μπορεί ευλόγως να στηρίζει την απόφασή της.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 10ης Ιουλίου 1992 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-59/91 και T-79/91,

Franz Erpe, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον G. Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον G. Valsesia, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον D. Wælbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον R. Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αφενός μεν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 17ης Οκτωβρίου 1990, καθόσον τροποποιεί το οργανόγραμμα της ΓΔ VI και τοποθετεί συγχρόνως και αυτεπαγγέλτως τον προσφεύγοντα στη νέα θέση του συμβούλου του ΕΓΓΠΕ, αφετέρου δε την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί δημοσιεύσεως, στις 20 Δεκεμβρίου 1990, της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/164/90, που αφορά τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4, καθώς και τις αποφάσεις που απέρριψαν την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση αυτή και διόρισαν άλλον υποψήφιο,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, Η. Kirschner και D. Barrington, δικαστές,

γραμματέας: Ρ. van Ypersele de Strihou, εισηγητής σε γραφείο δικαστή,

αφού έλαβε υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 4ης Ιουνίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων ήταν από το 1978 προϊστάμενος της μονάδας VI. ΒΙ.4 (κοινές υποθέσεις για περισσότερα προϊόντα) εντός της Γενικής Διευθύνσεως Γεωργίας στην Επιτροπή (στο εξής: ΓΔ VI) και άσκησε τα καθήκοντά του στον βαθμό Α 4.
- 2 Από τις αρχές του 1990 ο προσφεύγων εκδήλωσε τη δυσαρέσκειά του για τη θέση του και υπήρξε επανειλημμένως υποψήφιος για άλλες θέσεις προϊσταμένου μονάδας ή συμβούλου, η κένωση των οποίων είχε δημοσιευθεί, στα επίπεδα Α 5, Α 4 και Α 3, διευκρινίζοντας ότι σε περίπτωση που θα κρινόταν η υποψηφιότητά του, επιθυμούσε να εξεταστεί η δυνατότητα προαγωγής του στον βαθμό Α 3.

3 Στις 9 Ιανουαρίου 1990, είχε συνομιλία με τον γενικό διευθυντή του για να του αναφέρει τη γενική έλλειψη ικανοποίησώς του στη μονάδα που διηύθυνε και για να του ζητήσει να του ανατεθούν άλλα καθήκοντα πιο προσαρμοσμένα στην πείρα του και στις γνώσεις του.

4 Στις 12 Φεβρουαρίου 1990, ο προσφεύγων επιβεβαίωσε το περιεχόμενο της συνομιλίας αυτής σε ένα υπηρεσιακό σημείωμα προς τον γενικό διευθυντή του, στο οποίο εξηγούσε τις δυσχέρειες που είχε η μονάδα του. Κατέληγε δε ως εξής:

« Κατόπιν ωρίμου σκέψεως και λαμβανομένων υπόψη όλων αυτών των συνθηκών, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι μου είναι αδύνατο να φέρω τις ευθύνες που συνεπάγεται η θέση του προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4. Κατόπιν αυτού σας παρακαλώ να ερευνήσετε, στο πλαίσιο της αναδιοργάνωσης που ευρίσκεται σε εξέλιξη, τις δυνατότητες να μου ανατεθούν ανάλογα καθήκοντα σε μια άλλη από τις υπηρεσίες σας όπου θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω επωφελέστερα την πείρα μου και τις γνώσεις που απέκτησα πάνω από είκοσι έτη στη ΓΔ VI (αγορές, διαρθρώσεις, όροι ανταγωνισμού), από τα οποία πλέον των δέκα ετών στον βαθμό Α 4. »

5 Κατόπιν αυτού του σημειώματος, ο προσφεύγων είχε συνομιλία με τον γενικό διευθυντή του στις 14 Μαρτίου 1990, κατά την οποία δήλωσε ότι είναι καταρχήν σύμφωνος να μετατεθεί σε θέση συμβούλου που ενδεχομένως θα δημιουργούνταν, εν γνώσει του πάντως ότι ο γενικός διευθυντής του δεν μπορούσε να του υποσχεθεί τίποτα όσον αφορά το επίπεδο (βαθμός Α 4 ή Α 3) στον οποίο θα προβλεπόταν η νέα αυτή θέση, αν δημιουργούνταν.

6 Τρεις μήνες μετά, στις 21 Ιουνίου 1990, ο προσφεύγων έστειλε ιεραρχικώς στον γενικό διευθυντή του σημείωμα πληροφορώντας τον για την ανάκληση της καταρχήν συμφωνίας του για « μετάθεση στο ΕΓΤΠΕ », πλην αν η μετάθεση αυτή συνεπήγετο και την « προαγωγή του στον βαθμό Α 3 ». Προσέθετε ότι ελλείψει προαγωγής θα μπορούσε να δοθεί « ερμηνεία ότι, ουσιαστικά, οι ιεραρχικά προϊστάμενοί του δεν ήταν ικανοποιημένοι από τις ικανότητές του διοικήσεως που επέδειξε στη μονάδα VI. ΒΙ.4, λόγω για τον οποίο εύχονταν την αλλαγή αυτή ». Πράγματι, η μετάθεση ενός άλλου προϊσταμένου μονάδας της ΓΔ VI σε θέση συμβούλου, που έγινε τότε, θεωρήθηκε

γενικά ως πειθαρχικό μέτρο, όπως φάνηκε από διάφορα άρθρα του τύπου. Έτσι, επειδή δεν υπήρχε τότε έκθεση βαθμολογίας του για την περίοδο 1987/1989, έκθεση που του κοινοποιήθηκε με σημαντική καθυστέρηση, ο προσφεύγων θα βρισκόταν σε αδυναμία να διαφεύσει τις διαδόσεις που θα παραλλήλιζαν τη μετάθεσή του με εκείνη του άλλου προϊσταμένου μονάδας. Η προαγωγή του στον βαθμό Α 3 θα συνιστούσε, κατά τη γνώμη του, την πιο κατάλληλη διάψευση των διαδόσεων αυτών.

- 7 Με σημείωμα της 25ης Ιουνίου 1990, που απευθυνόταν στους βοηθούς γενικούς διευθυντές, διευθυντές και προϊσταμένους μονάδων, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI εξέθεσε τους λόγους και τους σκοπούς που δικαιολογούσαν την αναδιοργάνωση της γενικής διεύθυνσεως, καθώς και τη διαδικασία που προβλεπόταν για την ολοκλήρωσή της. Το παράρτημα I του σημειώματος αυτού προέτεινε, στην παράγραφο του 4, τη δημιουργία « συμβούλου » στη διεύθυνση VI. G ΕΓΤΠΕ, αιτιολογώντας την ως εξής:

« Η ερμηνεία και η ενιαία εφαρμογή των κανονιστικών διατάξεων που γίνονται συνεχώς πιο πολυσύνθετες και πολλαπλασιάζονται και που πρέπει να αντιμετωπίζονται στο πλαίσιο των ιδίων δραστηριοτήτων των πέντε μονάδων που είναι επιφορτισμένες με δημοσιονομικά, οικονομικά και νομισματικά θέματα συνδεδεμένα με τη χρηματοδότηση κοινών οργανώσεων αγοράς και ενεργειών προς όφελος του αγροτικού κόσμου απαιτούν πολύ σημαντική ποιοτική και ποσοτική προσπάθεια. Το έργο αυτό πρέπει να μπορεί να ανατεθεί σε σύμβουλο άμεσα εξαρτώμενο από τον διευθυντή της διεύθυνσεως VI. G. »

- 8 Ο προσφεύγων διαμαρτυρήθηκε στις 6 Αυγούστου 1990 στον γενικό διευθυντή του κατά της προτάσεως που έκανε στον γενικό διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως, τον Ιούλιο, περί τροποποίησης του οργανογράμματος της ΓΔ VI, κατά το σημείο που η πρόταση αυτή προέβλεπε γι' αυτόν « αλλαγή τοποθέτησεως, δηλαδή στο μέλλον σε θέση συμβούλου στη διεύθυνση VI. G ». Υπενθύμιζε τις αμφιβολίες για την ακεραιότητά του και για την τιμή του που θα μπορούσε να προκαλέσει αυτή η μετάθεση. Προσέθετε ότι, αν η μετάθεση αυτή γινόταν χωρίς γνώμη της γνωμοδοτικής επιτροπής διορισμών (στο εξής: ΓΕΔ), θα αποκλείεταν αυτομάτως κάθε πιθανότητα προαγωγής του στον βαθμό Α 3.

- 9 Ο προσφεύγων ζήτησε από τον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής, στις 18 Σεπτεμβρίου 1990, να μη τροποποιήσει από τώρα το οργανόγραμμα κατά το μέρος που τον αφορά, για να αποφευχθεί οποιοσδήποτε συσχετισμός με τη μετάταξη ενός άλλου προϊστάμενου μονάδας « ο πειθαρχικός χαρακτήρας της οποίας δεν αφήνει αμφιβολίες στο κοινό ».
- 10 Ο Γενικός Γραμματέας του απάντησε στις 15 Οκτωβρίου 1990 ως εξής:
- « Αντιλαμβάνομαι πολύ καλά τη σπουδαιότητα της διαφοροποίησης μεταξύ της θέσεως του συμβούλου στο ΕΓΤΠΕ και της μετατάξεως του προϊσταμένου της μονάδας (...) σε θέση συμβούλου. Υπέδειξα στον Legras να διαφοροποιήσει τις δύο περιπτώσεις. »
- 11 Στις 17 Οκτωβρίου 1990 η Επιτροπή ενέκρινε το νέο οργανόγραμμα της ΓΔ VI.
- 12 Με σημείωμα της 6ης Νοεμβρίου 1990 ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI διαβεβαίωσε τον προσφεύγοντα για την τοποθέτησή του ως συμβούλου στη ΓΔ VI. G. ΕΓΤΠΕ το αργότερο από 1ης Δεκεμβρίου 1990. Το σημείωμα αυτό διευκρίνιζε, σύμφωνα με την επιθυμία που είχε ήδη εκφραστεί από τον Γενικό Γραμματέα, ότι αυτή η τοποθέτηση « αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της αναδιοργάνωσης που προβλέπεται στο (1) σημείωμα (...) της 25ης Ιουνίου 1990, η εφαρμογή της οποίας δεν περιλαμβάνει καμιά κρίση για τον τρόπο που απαλλαγήκατε από τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4. Αντιθέτως, ανταποκρίνεται απλώς στη θεμιτή φροντίδα να ανατεθεί σε πεπειραμένο και ικανό νομικό η νομική πρώτη ανάλυση και ο νομικός συντονισμός όλων των πολυαριθμών εγγράφων που διέπουν το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων ».
- 13 Στις 9 Νοεμβρίου 1990 ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως διαβεβαίωσε με τη σειρά του τον προσφεύγοντα ότι, στο πλαίσιο της τροποποίησης του οργανογράμματος της ΓΔ VI, η Επιτροπή αποφάσισε στις 17 Οκτωβρίου 1990 να ιδρύσει θέση συμβούλου στον διευθυντή της ΓΔ VI. G. ΕΓΤΠΕ και να τον τοποθετήσει εκεί από 1ης Νοεμβρίου 1990.

- 14 Ο προσφεύγων ζήτησε την ίδια ημέρα από τον γενικό διευθυντή του να αναστείλει τη νέα τοποθέτησή του, διότι θα τον έθετε σε δυσχερή θέση, επειδή ορισμένοι θα νόμιζαν ότι είχε προαχθεί στον βαθμό Α 3, ενώ δεν θα είχε προαχθεί και άλλοι θα μπορούσαν να πιστέψουν, ιδίως στο εξωτερικό, ότι επρόκειτο για πειθαρχική κύρωση. Προσέθετε ότι μόνο μια προαγωγή στον βαθμό Α 3 θα διέλυε κάθε αμφιβολία.
- 15 Ο γενικός διευθυντής της ΓΔ VI απάντησε στον προσφεύγοντα στις 27 Νοεμβρίου 1990 ότι παρόμοιες ανησυχίες δεν του φαίνονταν « καθόλου βάσιμες » και ότι η νέα τοποθέτησή του έγινε κατόπιν δικής του αιτήσεως.
- 16 Εν τω μεταξύ ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 17 Νοεμβρίου 1990, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 17ης Οκτωβρίου 1990. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε με την ένστασή του αυτή ότι η Επιτροπή δεν τήρησε έναντι αυτού την αρχή, που περιλαμβάνεται στο σημείωμα του γενικού διευθυντή της 25ης Ιουνίου 1990 περί διαδικασίας αναδιοργανώσεως, κατά την οποία έπρεπε να κληθούν υπάλληλοι εκουσίως προσφερόμενοι.
- 17 Στις 21 Μαΐου 1991, δηλαδή μετά την παρέλευση της τετραμήνου προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), αλλά εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 91, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος με την αιτιολογία ότι η τοποθέτησή του δεν έγινε κατά παράβαση της διαδικασίας που ορίζεται στο σημείωμα της 25ης Ιουνίου 1991, « λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η διαδικασία αυτή προβλεπόταν μόνο για τη μετακίνηση του προσωπικού που δεν είχε την ιδιότητα προϊστάμενου μονάδας ».
- 18 Υπό τις περιστάσεις αυτές, κατέθεσε στις 5 Αυγούστου 1991 προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-59/91.

- 19 Θεωρώντας ότι μετατέθηκε παρά τη θέλησή του και προς τον σκοπό « διασώσεως της τιμής του », ο προσφεύγων υπέβαλε στις 14 Ιανουαρίου 1991 υποψηφιότητα για την παλιά του θέση του προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4, η οποία είχε κηρυχθεί κενή με την ανακοίνωση COM/164/90, που δημοσιεύθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 1990. Για τη θέση αυτή υποβλήθηκαν άλλες επτά υποψηφιότητες.
- 20 Με σημείωμα της 14ης Φεβρουαρίου 1991 ο γραμματέας της ΓΕΔ πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι « η ΓΕΔ εξέτασε κατά τη συνεδρίασή της της 7ης Φεβρουαρίου 1991 το επίπεδο της πληρώσεως της θέσεως καθώς και τα προσόντα που απαιτούνται για το πρόσωπο που θα την καταλάβει· κατόπιν εξέτασε όλες τις υποψηφιότητες και άκουσε τον γενικό διευθυντή γεωργίας. Κατά το πέρασ των εργασιών της, η ΓΕΔ κατέληξε στο συμπέρασμα:
- « — όσον αφορά το επίπεδο της θέσεως του προϊσταμένου της μονάδας ΓΔ VI. ΒΙ.4 “ Ποιοτική πολιτική και άλλες υποθέσεις που αφορούν περισσότερα προϊόντα ”, θα πρέπει να προβλεφθεί στο επίπεδο Α 5/4·
- όσον αφορά την έρευνα των υποψηφιοτήτων που υποβλήθηκαν και μετά την εξέτασή τους, η υποψηφιότητά σας δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη για τη θέση αυτή ».
- 21 Στις 25 Φεβρουαρίου 1991, ο προσφεύγων άσκησε νέα ένσταση στρεφόμενη πρώτον κατά της αποφάσεως της Επιτροπής που δημοσίευσε την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/164/90, δεύτερον κατά της τοποθετήσεως του V. στη θέση αυτή και τρίτον κατά της απορρίψεως της δικής του υποψηφιότητας για τη θέση αυτή.
- 22 Με απόφαση της 7ης Μαρτίου 1991, ο V. τοποθετήθηκε στη θέση προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4.

- 23 Στις 11 Μαρτίου 1991, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) ειδοποίησε τον προσφεύγοντα ότι δεν μπόρεσε να κάνει δεκτή την υποψηφιότητά του για τη θέση αυτή.
- 24 Στις 15 Απριλίου 1991, ο προσφεύγων έστειλε έγγραφο στον γενικό διευθυντή του με το οποίο αμφισβητούσε και πάλι τη διαδικασία της οποίας έγινε χρήση έναντι αυτού και κατήγγειλε το γεγονός ότι δεν είχαν καθοριστεί τα καθήκοντα και οι δραστηριότητες που προορίζονταν γι' αυτόν. Αντίγραφο του εγγράφου αυτού κατατέθηκε από τον προσφεύγοντα κατά τη συνεδρίαση της « διυπηρεσιακής ομάδας » της 5ης Ιουνίου 1991 για να ενσωματωθεί στον φάκελο της τελευταίας του ενστάσεως.
- 25 Στις 9 Αυγούστου 1991, δηλαδή μετά την παρέλευση της τετραμήνου προθεσμίας του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, αλλά διαρκούσης της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής του άρθρου 91, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, η Επιτροπή απέρριψε τη δεύτερη ένσταση του προσφεύγοντος.
- 26 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων κατέθεσε στις 7 Νοεμβρίου 1991 δεύτερη προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-79/91.
- 27 Με Διάταξη της 15ης Μαΐου 1992, ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος ένωσε τις υποθέσεις T-59/91 και T-79/91 για να συνεκδικαστούν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.
- 28 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 29 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 4 Ιουνίου 1992. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απήντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο.

Αιτήματα των διαδίκων

- 30 Με την πρώτη του προσφυγή (υπόθεση Τ-59/91), ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·
- κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 17ης Οκτωβρίου 1990, καθόσον τροποποιεί το οργανόγραμμα της ΓΔ VI και τοποθετεί συγχρόνως και αυτεπαγγέλτως τον προσφεύγοντα στη νέα θέση του συμβούλου του ΕΓΤΠΕ, όπως ανακοινώθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 6ης και 9ης Νοεμβρίου 1990·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Με τη δεύτερη προσφυγή του (υπόθεση Τ-79/91), ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·
- κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί εκδόσεως της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/164/90 για τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4, που δημοσιεύθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 1990·
- να ακυρώσει την απόφαση της 7ης Μαρτίου 1991, περί τοποθετήσεως του F. V. στη θέση αυτή·

— να ακυρώσει την απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για την ίδια αυτή θέση·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί και για τις δύο υποθέσεις από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως αβάσιμες·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικά του δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 31 Προς στήριξη της πρώτης προσφυγής του ο προσφεύγων επικαλείται επτά λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αφορά στην παραβίαση της διαδικασίας αναδιοργάνωσης, όπως προσδιορίστηκε με το σημείωμα του γενικού διευθυντή της 25ης Ιουνίου 1990, καθόσον ειδικότερα η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της εκουσίας προσφοράς. Ο δεύτερος λόγος αφορά την παραβίαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, καθόσον η προσβαλλομένη απόφαση δεν εκδόθηκε αποκλειστικώς προς το συμφέρον της υπηρεσίας και δεν τήρησε την ισοδυναμία των θέσεων. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται κατάχρηση εξουσίας διότι η αναφορά που κάνει η Επιτροπή στην αναδιοργάνωση για να αιτιολογήσει την απόφασή της κρύβει άλλους λόγους. Με τον τέταρτο λόγο προβάλλεται παραβίαση του καθήκοντος αρωγής επειδή η Επιτροπή παρέλειψε τελείως να λάβει υπόψη της το ατομικό συμφέρον του ενδιαφερομένου. Ο πέμπτος λόγος αναφέρεται στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης διότι η Επιτροπή δεν τήρησε τις σιωπηρές υποχρεώσεις της να μην υπολογίζει πλέον στην υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση του συμβούλου του ΕΓΤΠΕ αν η μετάθεσή του δεν συνοδεύεται με προαγωγή στον βαθμό Α 3. Με τον έκτο λόγο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων διότι μια άλλη νεοϊδρυθείσα θέση στελέχους πληρώθηκε, σε αντίθεση προς τη θέση του προσφεύγοντος, βάσει της αρχής της εκουσίας προσφοράς. Με τον τελευταίο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παραβίαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ διότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν είναι ούτε επαρκώς ούτε ορθώς αιτιολογημένη.

- 32 Για να στηρίξει τη δεύτερη προσφυγή του ο προσφεύγων επικαλείται τις συνέπειες της παρανομίας της μεταθέσεώς του που προσβάλλει με την πρώτη προσφυγή και επικαλείται αφενός μεν πρόδηλη πλέον εκτιμήσεως όσον αφορά την απόρριψη της υποψηφιότητάς του για την προηγούμενη θέση του, αφετέρου δε παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 2, του ΚΥΚ όσον αφορά την αιτιολογία της απορρίψεώς της.

Όσον αφορά την πρώτη προσφυγή

Επί της παραβίασεως της διαδικασίας αναδιοργανώσεως

- 33 Ο προσφεύγων εκθέτει ότι το έγγραφο της 6ης Νοεμβρίου 1990 με το οποίο του κοινοποιήθηκε η μετάθεσή του ανέφερε ότι « η τοποθέτηση στην εν λόγω θέση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της αναδιοργανώσεως που προβλέπει το σημειώμά μου VI/00666 της 25.06.1990 ». Στο πλαίσιο της διαδικασίας που καθορίζει αυτό το σημείωμα, η προσβαλλομένη απόφαση μπορεί να εξηγηθεί μόνον από το ότι, επειδή το πρώτο εκούσιο στάδιο της διαδικασίας αναδιοργανώσεως δεν είχε επιτυχία, ο γενικός διευθυντής αναγκάστηκε να προσφύγει στην αυτεπάγγελτη μετάθεση του προσφεύγοντος, που προβλέπεται στον τίτλο III, παράγραφος 5, του σημειώματός του της 25ης Ιουνίου 1990. Αυτή η τελευταία παράγραφος προβλέπει πράγματι ότι, στην περίπτωση που δεν θα γινόταν δεκτή καμιά υποψηφιότητα, ο γενικός διευθυντής — προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας — θα έπρεπε να προτείνει την τοποθέτηση υπαλλήλου τον οποίο θα προσδιόριζε, την κατάλληλη στιγμή, αφού λάβει τη γνώμη της « ομάδας επιλογής ».
- 34 Κατά τον προσφεύγοντα, από τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως προκύπτει σαφώς ότι δεν τηρήθηκε ούτε καν άρχισε ως προς αυτόν η διαδικασία αναδιοργανώσεως, ενώ αντιθέτως μετατέθηκε αυτεπαγγέλτως και παρά τη θέλησή του.
- 35 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, στην απάντηση επί της ενστάσεώς του, η Επιτροπή δεν ισχυρίστηκε ότι η διαδικασία αναδιοργανώσεως, που προβλέπεται στην παράγραφο III του σημειώματος της 25ης Ιουνίου 1990, δεν είχε εφαρμογή για τον προσφεύγοντα λόγω της ιδιότητάς του ως προϊσταμένου μονάδας. Συγκεκριμένα, αυτός υπογραμμίζει, το παράρτημα I του εν λόγω σημειώματος που περιλαμβάνει την αναμόρφωση του οργανογράμματος αναφέρει ρητά την ίδρυση θέσεως « συμβούλου » στην ΓΔ VI. G ΕΓΤΠΕ, την οποία προόριζε γι' αυτόν η ιεραρχία.

- 36 Ασφαλώς αναγνωρίζει ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας αναδιοργάνωσης, διενεργήθηκαν δύο κατηγορίες μεταφορών θέσεων (σκέψη II.3 του εν λόγω σημειώματος): αφενός μεν, « εκείνες που είναι αποτέλεσμα των τροποποιήσεων που θα γίνουν στο οργανόγραμμα και της μεταφοράς αρμοδιοτήτων », τροποποιήσεις που περιλαμβάνονται στο παράρτημα I του σημειώματος αυτού, το οποίο προβλέπει στην παράγραφο 4 την ίδρυση θέσεως συμβούλου στη διεύθυνση VI. Γ. ΕΓΤΠΕ· αφετέρου δε, « αυτές που ανταποκρίνονται στην καθαυτό αναδιοργάνωση », τροποποιήσεις που περιλαμβάνονται στο παράρτημα II του ίδιου σημειώματος. Θεωρεί όμως ότι η παράγραφος III του ίδιου σημειώματος, που φέρει τον τίτλο « η διαδικασία που προβλέπεται για τις μεταφορές » αφορά όλες τις μεταφορές ελλείψει οποιασδήποτε εξειδίκευσης. Φρονεί ότι έπρεπε επομένως να είχε ακολουθηθεί αυτή η διαδικασία, έστω και αν η τοποθέτησή του στη θέση του συμβούλου στη διεύθυνση VI. Γ. ΕΓΤΠΕ έγινε κατόπιν των αναμορφώσεων του οργανογράμματος. Τίποτα δεν επέτρεπε στην Επιτροπή να ισχυριστεί ότι η διαδικασία αυτή είχε εφαρμογή μόνο στην « καθαυτό αναδιοργάνωση », δηλαδή στη δεύτερη κατηγορία μεταφορών.
- 37 Η Επιτροπή απαντά ότι οι αποκεντρωμένες εξουσίες της ΑΔΑ ασκούνται κατά τρόπο ανεξάρτητο από τον γενικό διευθυντή και μόνο για την εσωτερική μετάθεση των υπαλλήλων πλην των προϊσταμένων μονάδας. Για τους τελευταίους, η νέα τοποθέτηση εξαρτάται από τη συμφωνία τριών μελών της Επιτροπής, δηλαδή του επιτρόπου που είναι επιφορτισμένος με τον οικείο τομέα, εκείνου που είναι υπεύθυνος για το προσωπικό και τη διοίκηση καθώς και του προέδρου της Επιτροπής. Ο γενικός διευθυντής δεν έχει επομένως καμία αρμοδιότητα να ρυθμίζει μόνος του τη διαδικασία νέας τοποθέτησης των προϊσταμένων μονάδας. Ο ισχυρισμός ότι η διαδικασία που προβλέπει η παράγραφος III του σημειώματος της 25ης Ιουνίου 1990 αφορά στην πραγματικότητα μόνο τα μέτρα « της καθαυτό αναδιοργάνωσης » (παράρτημα II του σημειώματος) έχει επομένως τη λογική της, εφόσον μόνος του ο γενικός διευθυντής δεν μπορούσε να ρυθμίσει διαδικασία σχετικά με τη νέα τοποθέτηση των προϊσταμένων μονάδας.
- 38 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι δεν μπορεί να γίνει εν προκειμένω λόγος για παραβίαση της διαδικασίας αναδιοργάνωσης, όπως καθορίστηκε με το σημείωμα του γενικού διευθυντή γεωργίας της 25ης Ιουνίου 1990, ιδίως κατά το μέρος που προβλέπε προτεραιότητα στην εκουσία προσφορά των υπαλλήλων, αφού σε κάθε περίπτωση αυτή δεν είχε εφαρμογή στον προσφεύγοντα. Πράγματι, η διαδικασία αυτή προσδιορίστηκε από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ VI. Έτσι, για τους προϊσταμένους μονάδας όπως ο προσφεύγων, οι εξουσίες της ΑΔΑ δεν είχαν μεταβιβαστεί στον γενικό διευθυντή, αλλά στο αρμόδιο μέλος της Επιτροπής, στο μέλος της Επιτροπής που ήταν υπεύθυνο για το προσωπικό και τη διοίκηση και στον Πρόεδρο της Επιτροπής, όπως προκύπτει από την ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στο τεύχος 597 του *Ταχυδρόμου*

του Προσωπικού, περί «αποκεντρώσεως στην άσκηση ορισμένων εξουσιών διοικήσεως του προσωπικού (ΑΔΑ)», για την οποία οι διάδικοι δήλωσαν κατά τη συνεδρίαση ότι δεν αμφισβητούν το περιεχόμενό της. Εφόσον ο γενικός διευθυντής δεν μπορούσε να καθορίσει διαδικασία περιορίζουσα την εξουσία εκτιμήσεως των τριών μελών της Επιτροπής που ασκούσαν έναντι του προσφεύγοντος τις εξουσίες της ΑΔΑ, δεν μπορούσε να εφαρμοστεί η διαδικασία αναδιοργάνωσης στον προσφεύγοντα.

- 39 Κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη απόφαση δεν παραβίασε τη διαδικασία αναδιοργάνωσης.
- 40 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δήλωσε κατά τη συνεδρίαση ότι η προσφυγή του στηριζόταν μόνο, καθόσον αφορά τη διαδικασία που έπρεπε να ακολουθηθεί, στη μη τήρηση της διαδικασίας αναδιοργάνωσης και δεν επεκαλείτο παραβίαση άλλης διαδικασίας πλην αυτής, όπως εκείνης που προβλέπει το άρθρο 29 του ΚΥΚ, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί της παραβιάσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ

- 41 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση στηρίζεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και ότι ως εκ τούτου έπρεπε να ληφθεί μόνο προς το συμφέρον της υπηρεσίας και τηρώντας την αντιστοιχία θέσεως και βαθμού.
- 42 Υπενθυμίζει, όσον αφορά τη νέα του θέση, τους λόγους που επικαλείται η Επιτροπή για να αιτιολογήσει την ίδρυση της θέσεως συμβούλου στη διεύθυνση VI. G. Δείχνοντας την καλή του θέληση, ο προσφεύγων επέμεινε, ευθύς μετά την υπαγωγή του στη διεύθυνση VI. G, επί της ανάγκης καθορισμού των αρμοδιοτήτων του. Παρά τη ρητή αίτηση που διατύπωσε σχετικά τον Ιανουάριο του 1991, οι αρμοδιότητές του και οι δραστηριότητές του καθορίστηκαν μόλις με τα σημειώματα της 17ης Μαΐου και της 12ης Ιουνίου 1991, δηλαδή ύστερα από έξι και περισσότερους μήνες από τη νέα του τοποθέτηση.

- 43 Από αυτά συμπεραίνει ο προσφεύγων ότι η θέση συμβούλου του ΕΓΤΠΕ ουδόλως μπορεί να θεωρηθεί ως ισάξια με τη θέση προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4 που κατείχε προηγουμένως, η σπουδαιότητα της οποίας φαίνεται από τα καθήκοντα που είχαν ανατεθεί σ' αυτή τη μονάδα. Επομένως, δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις του άρθρου 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, που επιτρέπουν την υποχρεωτική μετάθεση. Κατά τον προσφεύγοντα, το μέτρο της αναδιοργάνωσης προσβάλλει τα δικαιώματά του που απορρέουν από τον ΚΥΚ όχι μόνο διότι συνεπάγεται μείωση των αρμοδιοτήτων του, αλλά και διότι οι απομείνασες αρμοδιότητές του, ενόψει της φύσεώς τους, της σπουδαιότητάς τους και της εκτάσεώς τους, είναι σαφώς κατώτερες από εκείνες που αντιστοιχούν στον βαθμό του και στη θέση του. Η απόφαση αυτή πρέπει επομένως να ακυρωθεί (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1983, 263/81, List κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 103).
- 44 Η Επιτροπή απαντά ότι όχι μόνο « η εκτίμηση των ικανοτήτων ενός υπαλλήλου για συγκεκριμένη θέση ανήκει στην αρμοδιότητα της διοικήσεως » (Διάταξη του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 1974, 23/74 R, Küster κατά Κοινοβουλίου, Rec. 1974, σ. 331, σκέψη 11), αλλά ότι οι αμφιβολίες που εκφράζει ο προσφεύγων για την ισοδυναμία των νέων του καθηκόντων με εκείνα που ασκούσε προηγουμένως εμφανίζονται αβάσιμες.
- 45 Υπενθυμίζει ότι, για να προσβάλει ένα μέτρο το δικαίωμα που έχει κάθε υπάλληλος από τα άρθρα 5 και 7 του ΚΥΚ να του ανατίθενται καθήκοντα σύμφωνα, στο σύνολό τους, με τη θέση που αντιστοιχεί στον βαθμό του στην ιεραρχία, δεν αρκεί να συνεπάγεται αλλαγή, ακόμη και κάποια μείωση των αρμοδιοτήτων του, αλλά πρέπει τα νέα του καθήκοντα να υπολείπονται, στο σύνολό τους, ως προς τη φύση τους, τη σπουδαιότητά τους και την ευρύτητά τους, σαφώς των αρμοδιοτήτων που αντιστοιχούν στον βαθμό του και στη θέση του.
- 46 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι στην προκειμένη περίπτωση, όπως καταδεικνύεται από τις πληροφορίες που παρέσχε ο γενικός διευθυντής και τις εσωτερικές οδηγίες που διένειμε ο διευθυντής του, τα νέα καθήκοντα που ανατέθηκαν στον προσφεύγοντα παρίστανται αρμόζοντα σε σχέση με τον βαθμό του, ανεξαρτήτως από τη σπουδαιότητα που μπορούσε να έχει η μονάδα VI. ΒΙ.4 που διηύθυνε προηγουμένως ο προσφεύγων. Ο προσφεύγων δεν απέδειξε επομένως καμία πλάνη εκτιμήσεως του θεσμικού οργάνου.

- 47 Καταλήγει ότι η τοποθέτηση του προσφεύγοντος με την ιδιότητα του συμβούλου προκύπτει από μια απλή πράξη νέας τοποθέτησεως που έγινε στο πλαίσιο μέτρου αναδιοργανώσεως των υπηρεσιών που αποφασίστηκε από τη διοίκηση κατά την άσκηση της εξουσίας της εκτιμήσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1983, 176/82, Nebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2475, και της 4ης Ιουλίου 1989, 198/87, Kerzmann κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1989, σ. 2085).
- 48 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προβλέπει ότι η ΑΔΑ τοποθετεί, με διορισμό ή μετάθεση, προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας και χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ιθαγένεια, κάθε υπάλληλο σε θέση της κατηγορίας που αντιστοιχεί στον βαθμό του (βλ. ιδίως την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1983, 176/82, σκέψη 17).
- 49 Εν προκειμένω ο προσφεύγων υποστηρίζει κυρίως ότι τα νέα καθήκοντα που του ανατέθηκαν μετά τη μετάθεσή του δεν είναι αντίστοιχα με τη θέση που αντιστοιχεί στον βαθμό που κατέχει στην ιεραρχία και ότι, για τον λόγο αυτό, η μετάθεσή του δεν είναι σύμφωνη προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Πρέπει σχετικά να υπομνηστεί ότι ο κανόνας της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως επάγεται, σε περίπτωση μεταβολής των αρμοδιοτήτων του υπαλλήλου, όχι σύγκριση μεταξύ των τωρινών και των προηγουμένων αρμοδιοτήτων, αλλά μεταξύ των τωρινών αρμοδιοτήτων του και του βαθμού του στην ιεραρχία (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 1988, 19/87, Hecq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1681, σκέψη 7). Στην προκειμένη περίπτωση, τα νέα καθήκοντα που ανατέθηκαν στον προσφεύγοντα αντιστοιχούν απολύτως στον βαθμό του, όπως αποδεικνύεται ιδίως από την αιτιολογία ιδρύσεως της θέσεως αυτής στο οργανόγραμμα που περιλαμβάνεται στο σημείωμα του γενικού διευθυντή της ΓΔ VI της 25ης Ιουνίου 1990 (βλ. πιο πάνω, σκέψη 7).
- 50 Εξάλλου, είναι μεν αληθές ότι μπορεί να είναι ενδεχομένως λυπηρό ότι ο προσφεύγων έπρεπε να αναμείνει αρκετούς μήνες για να λάβει περισσότερες πληροφορίες για το συγκεκριμένο περιεχόμενο των νέων του καθηκόντων, πρέπει όμως να παρατηρηθεί ότι η ίδια η φύση των αρμοδιοτήτων που ανατέθηκαν στον προσφεύγοντα — δηλαδή η αρμοδιότητα συμβούλου του διευθυντή που είναι επιφορτισμένος με τον νομικό συντονισμό των εργασιών περισσότερων μονάδων — δεν επιτρέπει να προσδιοριστεί a priori το περιεχόμενό τους με μεγάλη ακρίβεια και καλεί τον ενδιαφερόμενο να προσδιορίσει το περίγραμμά τους βάσει της κτηθείσας πείρας στη νέα του θέση και στις ανάγκες της υπηρεσίας.

- 51 Επομένως, τα νέα καθήκοντα του προσφεύγοντος, έστω και αν διαφέρουν από εκείνα που ασκούσε προηγουμένως, είναι σύμφωνα με τη θέση που αντιστοιχεί στον βαθμό του. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν παραβιάζει το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.
- 52 Επομένως, ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί της προβαλλομένης καταχρήσεως εξουσίας

- 53 Ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί τη χρησιμότητα μιας καλώς ασκουμένης πολιτικής στις μετακινήσεις του προσωπικού. Ισχυρίζεται όμως ότι, εν προκειμένω, η πολιτική αυτή εφαρμόστηκε για σκοπό ξένο προς το γενικό συμφέρον και ότι εξάλλου η πολιτική αυτή εκφεύγει τόσο από το πνεύμα όσο και από το γράμμα και τον σκοπό της αναδιοργάνωσης.
- 54 Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να στηρίξει την απόφασή της στην υποτιθέμενη αίτησή του να μεταταθεί αφού ανακάλεσε εγκαίρως τη συμφωνία του αρχής για συγκεκριμένους και σοβαρούς λόγους, ανεξαρτήτως της βουλήσεώς του, δηλαδή τις πολυάριθμες διαδόσεις για τους λόγους για τους οποίους σχεδιάστηκε η μετάθεσή του. Πράγματι, η μετάθεσή του συνδύαστηκε κακώς με εκείνη ενός άλλου προϊσταμένου μονάδας, του οποίου η μετάθεση σε θέση συμβούλου ήταν χωρίς αμφιβολία πειθαρχικής φύσεως, όπως μαρτυρούν διάφορα άρθρα του τύπου.
- 55 Εξάλλου, ο προσφεύγων προσθέτει ότι ο λόγος της αιτήσεώς του συνίστατο στην έλλειψη ειδικευμένου προσωπικού εντός της μονάδας του, η οποία προέκυψε από τη μετάθεση του καλύτερου τελωνειακού εμπειρογνώμονα της μονάδας αυτής σε άλλη μονάδα. Αλλά, αυτή η έλλειψη ειδικευμένου προσωπικού θεραπεύτηκε εντός του 1990 κατά τρόπο ώστε η μονάδα μπόρεσε εγκαίρως να αντιμετωπίσει τα καθήκοντά της και μάλιστα κατά πλήρη ικανοποίηση της ιεραρχίας. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι η ανέλπιστη αυτή αλλαγή οφείλετο κατά πολύ στις προσωπικές του προσπάθειες. Γι' αυτούς επίσης τους λόγους ανακάλεσε την αίτησή του μεταθέσεως.

- 56 Η Επιτροπή απαντά ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε ως προς τα πραγματικά περιστατικά αντικειμενικά, κρίσιμα και συγκλίνοντα στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η προσβαλλομένη απόφαση ελήφθη για σκοπούς άλλους από αυτούς που επικαλείται (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 1991, C-248/89, Cargill κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2987, σκέψη 26), και ότι δεν χρησιμοποίησε την εξουσία της για σκοπό άλλο από εκείνο για τον οποίο της ανατέθηκε, αλλά ότι η ΑΔΑ αποφάσισε τη νέα τοποθέτηση του προσφεύγοντος μόνο προς το συμφέρον της υπηρεσίας και στο πλαίσιο της αναδιοργάνωσης των υπηρεσιών της, χωρίς να υπερβεί την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτουν τα θεσμικά όργανα επί του θέματος αυτού.
- 57 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, όταν μια απόφαση δεν κρίνεται αντίθετη προς το συμφέρον της υπηρεσίας, δεν μπορεί να γεννηθεί ζήτημα καταχρήσεως εξουσίας (προαναφερθείσα απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, 176/82, σκέψη 25).
- 58 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να αποδειχθεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση ελήφθη για να επιτευχθούν άλλοι σκοποί από εκείνους που επικαλείται προς στήριξή της.
- 59 Επομένως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί της προσβολής του δικαιώματος αρωγής

- 60 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το καθήκον αρωγής συνεπάγεται ιδίως ότι, όταν η διοίκηση αποφαινεται επί της καταστάσεως ενός υπαλλήλου, πρέπει να λαμβάνει υπόψη της όλα τα στοιχεία που μπορούν να καθορίσουν την απόφασή της και ότι, ενεργώντας έτσι, πρέπει να λαμβάνει υπόψη της όχι μόνο το συμφέρον της υπηρεσίας, αλλά και το συμφέρον του οικείου υπαλλήλου (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαρτίου 1990, C-116/88 και C-149/88, Hecq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-599, σκέψη 15).

- 61 Υποστηρίζει ότι στην προκειμένη περίπτωση η διοίκηση ουδόλως έλαβε υπόψη της το ατομικό του συμφέρον, αφού οι προσβαλλόμενες πράξεις βλάπτουν σοβαρά τα συμφέροντά του, επειδή αγνόησαν τις επιφυλάξεις που είχε διατυπώσει. Πράγματι, η Επιτροπή δεν κατόρθωσε να διακρίνει μεταξύ των διαφορετικών ανησυχιών του προσφεύγοντος, περιορισθείσα να ερμηνεύσει την αρχική του αίτηση μετάθεσως ως αποσκοπούσα στο να μετατεθεί το δυνατόν ταχύτερα, ενώ όταν ο προσφεύγων πληροφόρησε τους ιεραρχικώς ανωτέρους του για τα προβλήματα που υπήρχαν στη μονάδα του, το έπραξε από ενδιαφέρον για την καλή άσκηση των καθηκόντων που του είχαν ανατεθεί στη μονάδα VI. ΒΙ.4. Ο προσφεύγων επαναλαμβάνει ότι ενδεχόμενη μετάθεσή του του φάνηκε σε δεδομένη στιγμή δυνατή λύση στα προβλήματα της μονάδας του, αλλά ότι ύστερα από έξι μήνες περίπου, παρά την αρχική του απαισιοδοξία που συμμερίζονταν και οι ιεραρχικά προϊστάμενοί του, κατάφερε ο ίδιος να επιλύσει τα περισσότερα από τα προβλήματα αυτά.
- 62 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι κατόπιν γεγονότων ανεξαρτήτων της θελήσεώς του αναγκάστηκε να κάνει επίκληση της αρωγής των ιεραρχικώς προϊσταμένων του. Τα γεγονότα αυτά τον περιήγαγαν πράγματι σε κατάσταση όπου μια μετάθεση θα έθιγε τη φήμη του, την τιμή του και ως εκ τούτου τη μελλοντική ανέλιξη της σταδιοδρομίας του. Προσθέτει σχετικά ότι το έγγραφο του γενικού διευθυντή του της 6ης Νοεμβρίου 1990, κατά το μέρος που αναφέρει ότι δεν πρόκειται για πειθαρχικό μέτρο και την πραγματική εκτίμηση που έχει η Επιτροπή για τα πολυπληθή του προσόντα, καθόλου δεν μπόρεσε να αποκαταστήσει την καλή του φήμη, ιδίως στα μάτια των διοικητικών και επαγγελματικών κύκλων εκτός των υπηρεσιών της Επιτροπής.
- 63 Η Επιτροπή απαντά ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι απαιτήσεις του καθήκοντος αρωγής δεν μπορούν να εμποδίσουν την ΑΔΑ να λάβει μέτρα που θεωρεί αναγκαία προς το συμφέρον της υπηρεσίας (απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1987, 111/86, Delauche κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5345) και ότι, « για τη στάθμιση του συμφέροντος της υπηρεσίας καθώς και των συμφερόντων των υπαλλήλων, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, ο έλεγχος της οποίας πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν κινήθηκε μέσα σε όρια που δεν μπορούν να αμφισβητηθούν και δεν έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προδήλως πεπλανημένο » (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, T-20/89, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-769).
- 64 Εν προκειμένω, κατά την Επιτροπή, η προσοχή που έδωσε η ΑΔΑ στην κατάσταση του ενδιαφερομένου και οι πολλαπλές εγγυήσεις που του παρασχέθηκαν καθόλο το

διάστημα της διαδικασίας τοποθέτησας καταδεικνύουν ότι η ΑΔΑ δεν παρέλειψε το καθήκον αρωγής που είχε έναντι του προσφεύγοντος. Όλα τα στοιχεία που μπορούσαν να καθορίσουν την απόφασή της, περιλαμβανομένων και των επιφυλάξεων που προέβαλε ο προσφεύγων, σταθμίστηκαν δεόντως. Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, το έγγραφο του γενικού διευθυντή προς τον προσφεύγοντα της 6ης Νοεμβρίου 1990 διευκρινίζει επαρκώς ότι δεν επρόκειτο για « πειθαρχικό » μέτρο και την πραγματική εκτίμηση που είχε η Επιτροπή για τα πολλαριθμια προσόντα του προσφεύγοντος, προσόντα που δικαιολογούν την τοποθέτησή του στη νέα του θέση του συμβούλου, η οποία απαιτεί όλα αυτά τα προσόντα.

65 Η Επιτροπή καταλήγει ότι, αν ακολουθούσε την άποψη του προσφεύγοντος στο σύνολό της, η διοίκηση δεν θα μπορούσε παρά είτε να αρνηθεί να τον τοποθετήσει στη νέα του θέση, είτε να τον προαγάγει σε ανώτερο βαθμό, πράγμα που θα περιόριζε κατά τρόπο δυσχερώς αποδεκτό την ελευθερία των θεσμικών οργάνων κατά την οργάνωση των υπηρεσιών τους.

66 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, το καθήκον αρωγής της διοικήσεως έναντι των υπαλλήλων της αντικατοπτρίζει την ισορροπία των αμοιβαίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που έχει ιδρύσει ο ΚΥΚ στις σχέσεις μεταξύ της δημοσίας αρχής και των υπαλλήλων της δημοσίας υπηρεσίας και ότι οι αξιώσεις του καθήκοντος αρωγής δεν μπορούν να εμποδίσουν την ΑΔΑ να λάβει μέτρα που θεωρεί αναγκαία προς το συμφέρον της υπηρεσίας (προαναφερθείσα απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1987, Delauche κατά Επιτροπής), δεδομένου ότι « η πλήρωση κάθε θέσεως πρέπει να στηρίζεται προεχόντως στο συμφέρον της υπηρεσίας » (προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, T-20/89).

67 Εν προκειμένω η Επιτροπή εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει το καθήκον αρωγής δηλώνοντας σαφώς στον προσφεύγοντα, με το έγγραφο του γενικού γραμματέα της 15ης Οκτωβρίου 1990 και με το έγγραφο του γενικού διευθυντή της 6ης Νοεμβρίου 1990, ότι η απόφαση που τον αφορά δεν περιλαμβάνει καμία κρίση για τον τρόπο με τον οποίο εκπλήρωσε τα καθήκοντα του προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4 και ότι αντιθέτως ανταποκρίνεται στη θεμιτή φροντίδα να εξασφαλίσει από έναν « πεπειραμένο και ειδικό νομικό » την πρώτη ανάλυση και τον νομικό συντονισμό των πολλαριθμων πράξεων που διέπουν το ΕΓΤΠΕ. Με αυτή την ενέργειά της η Επιτροπή παρέσχε στον προσφεύγοντα γραπτό στοιχείο που του επέτρεπε να διαψεύσει, κατά το μέτρο του δυνατού, τυχόν διαδόσεις που τον αφορούσαν. Έτσι, η Επιτροπή έκανε χρήση της ευρείας εξουσίας της εκτιμήσεως εντός ορίων που δεν μπορούν να επικριθούν, προκειμένου να εκτιμήσει τις απαιτήσεις του συμφέροντος της υπηρεσίας αφενός και του συμφέροντος του προσφεύγοντος αφετέρου.

68 Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί της παραβίασεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

- 69 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τη σιωπηρή δέσμευσή της να μη θεωρήσει πλέον τον προσφεύγοντα υποψήφιο για τη θέση του συμβούλου του ΕΓΤΠΕ, παρά μόνο αν προήγετο στον βαθμό Α 3 και έτσι παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Η έλλειψη απαντήσεως στα σημειώματα που έστειλε στους ιεραρχικά προϊσταμένους του για να εκθέσει τους λόγους της άρσεως της συμφωνίας του αρχής όσον αφορά τη μετάθεσή του του επέτρεψε να πιστεύσει στο γεγονός ότι η μετάθεση αυτή δεν θα γινόταν στο πλαίσιο της αναδιοργάνωσης, εκτός αν αποφαιζόταν από τον γενικό διευθυντή κατά την περάτωση της ορθής εφαρμογής της διαδικασίας αναδιοργάνωσης, τηρουμένης επομένως της αρχής της εκουσίας προσφοράς.
- 70 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι το παράρτημα στο σημείωμα της 25ης Ιουνίου 1990 κατά το μέρος που δεν αναφέρει κανένα όνομα ενίσχυσε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που μπορούσε να έχει στο ότι η μετάθεσή του θα αντιμετωπιζόταν μόνο τηρουμένης της διαδικασίας αναδιοργάνωσης ή σύμφωνα με την αρχή της εκουσίας προσφοράς.
- 71 Ο προσφεύγων υπογραμμίζει τέλος ότι ενόψει της εξελίξεως της μέχρι τώρα σταδιοδρομίας του μπορούσε δικαίως να ελπίζει να προαχθεί στον βαθμό Α 3 στο προσεχές μέλλον. Αλλά με τη σημερινή κατάσταση των πραγμάτων, η ελπίδα αυτή είναι πολύ περιορισμένη.
- 72 Η Επιτροπή απαντά ότι δεν γεννάται ζήτημα αθετήσεως δεσμεύσεως εκ μέρους της διοικήσεως και ότι ο ενδιαφερόμενος δεν μπορεί επομένως να επικαλεστεί συγκεκριμένες εγγυήσεις που της παρέσχε η διοίκηση. Εξάλλου, δεν αντιλαμβάνεται για ποιους λόγους η νέα τοποθέτηση του προσφεύγοντος μπορεί να επηρεάσει δυσμενώς τις δυνατότητες μεταγενέστερης εξελίξεως της σταδιοδρομίας του. Μια ειδική διαδικασία «προαγωγής» στον βαθμό Α 3 προβλέπεται για τους υπαλλήλους που έχουν θέση μεσαίου στελέχους όπως ο προσφεύγων.

- 73 Η Επιτροπή καταλήγει ότι το πραγματικό θεμέλιο της προσφυγής που άσκησε ο προσφεύγων φαίνεται να είναι η κτήση του βαθμού A 3.
- 74 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η δικογραφία δεν περιλαμβάνει κανέναν ίχνος σιωπηράς δεσμεύσεως της Επιτροπής να μη θεωρεί πλέον τον προσφεύγοντα υποψήφιο για τη θέση του συμβούλου του ΕΓΤΠΕ, παρά μόνο αν προήγето στον βαθμό A 3, ούτε να του εφαρμόσει, χωρίς να έχει τη σχετική υποχρέωση, τη διαδικασία αναδιοργάνωσης κατά το σημείο που παρέχει προτεραιότητα στην εκούσια μετάταξη. Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να συναγάγει από τη σιωπή της διοικήσεως την άρνησή της να προχωρήσει στη μετάθεσή του στη θέση του συμβούλου του ΕΓΤΠΕ, αφού ο ΚΥΚ, ιδίως το άρθρο του 90, παράγραφος 3, στηρίζεται επί της αρχής ότι η παράλειψη απαντήσεως της διοικήσεως ισοδυναμεί με σιωπηρή απορριπτική απόφαση. Η σιωπή της Επιτροπής δεν μπορεί επομένως να αποτελέσει ένδειξη συμφωνίας της διοικήσεως. Πρέπει εξάλλου να τονιστεί ότι το έγγραφο του γενικού γραμματέα της 15ης Οκτωβρίου 1990, το οποίο απαντά στο έγγραφο του προσφεύγοντος της 18ης Σεπτεμβρίου 1990, αποδεικνύει ρητά ότι η Επιτροπή ουδέποτε ανέλαβε την παραμικρή δέσμευση στο θέμα αυτό αφού αναφέρει ότι: « Αντιλαμβάνομαι πολύ καλά τη σημασία διαφοροποιήσεως μεταξύ της θέσεως του συμβούλου του ΕΓΤΠΕ και της μετάταξεως του προϊσταμένου της μονάδας VI. E.4 σε θέση συμβούλου. Υπέδειξα στον Legras να διαφοροποιήσει τις δύο περιπτώσεις. »
- 75 Εξάλλου, το γεγονός ότι το παράρτημα στο σημείωμα της 25ης Ιουνίου 1990 δεν περιλαμβάνει κανένα όνομα δεν μπορεί επίσης να θεμελιώσει την ύπαρξη σιωπηράς δεσμεύσεως της Επιτροπής, διότι αποτελεί χαρακτηριστικό ενός σχεδίου οργανογράμματος να μη περιέχει κανένα όνομα.
- 76 Υπό τις περιστάσεις αυτές δεν γεννάται ζήτημα παραβιάσεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 77 Επομένως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί της παραβίασεως της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

- 78 Ο προσφεύγων τονίζει ότι η δεύτερη θέση στελέχους που ιδρύθηκε με την ευκαιρία της τροποποιήσεως του οργανογράμματος της ΓΔ VI, δηλαδή η θέση του προϊσταμένου της νέας μονάδας VI.4 (« προώθηση των γεωργικών προϊόντων »), δεν απετέλεσε αντικείμενο πληρώσεως υπο actu, αλλά πληρώσεως βάσει της αρχής της εκουσίας προσφοράς (ανακοίνωση κενής θέσεως και υποψηφιότητες κατά το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ). Έτσι, ο υποψήφιος που επελέγη αργότερα για τη θέση αυτή σύμφωνα μ' αυτή τη διαδικασία είναι υπάλληλος βαθμού Α 4 ο οποίος, όπως ο προσφεύγων, είχε ασκήσει πριν από τη νέα αυτή τοποθέτηση άλλα καθήκοντα εντός της ίδιας ΓΔ VI. Συμπεραίνει ότι είναι ανεπίτρεπτη η κατάφωρη διαφορά χειρισμού καταστάσεων τόσο ομοειδών και ότι η διαφορά αυτή δεν είχε καμιά ιδιαίτερη αιτιολογία που να μπορεί να τη δικαιολογήσει.
- 79 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, ενεργώντας όπως έπραξε, τήρησε το άρθρο 7 του ΚΥΚ και ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί το γεγονός ότι εφήρμοσε άλλη διαδικασία για την πλήρωση άλλης θέσεως αντίστοιχης στον βαθμό Α 4, αφού η διαδικασία που ακολουθήθηκε έναντι αυτού ήταν νόμιμη.
- 80 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εφόσον η διαδικασία που εφαρμόστηκε στον προσφεύγοντα δεν πάσχει καμιά παρανομία, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι το γεγονός ότι σ' έναν άλλο υπάλληλο εφαρμόστηκε όμοιο μέτρο κατ' εφαρμογή διαφορετικής διαδικασίας αποτελεί διάκριση.
- 81 Επομένως, ο λόγος αυτός ακυρώσεως ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί της παραβίασεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

- 82 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι παραβιάστηκε το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ διότι κάθε βλαπτική απόφαση πρέπει όχι μόνο να είναι αιτιολογημένη, αλλά επιπλέον πρέπει να είναι αιτιολογημένη κατά τρόπο ακριβή.

- 83 Προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί στην ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτουν τα θεσμικά όργανα κατά την οργάνωση των υπηρεσιών τους για να επιχειρήσει να αποφύγει την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Πράγματι, η απόφαση της Επιτροπής της 17ης Οκτωβρίου 1990 κατέληγε στη μετάθεσή του κατά της θελήσεώς του, ως συνέπεια της τροποποίησεως του οργανογράμματος της ΓΔ VI, το οποίο ίδρυσε θέση συμβούλου στο διευθυντή της ΓΔ VI. Ως εκ τούτου, η απόφαση αυτή αποτελεί βλαπτική πράξη, της οποίας ο προσφεύγων καταγγέλλει την έλλειψη ακριβούς αιτιολογίας επειδή επικαλείται ως δικαιολόγηση την αναδιοργάνωση, ενώ δεν τηρήθηκε η διαδικασία αναδιοργανώσεως.
- 84 Εξάλλου, ο προσφεύγων εκθέτει ότι, αν — για να βρεθεί αιτιολογία — γίνει επίκληση των εγγράφων της 6ης και 9ης Νοεμβρίου 1990, με τα οποία περιήλθε σε γνώση του η απόφαση που τον βλάπτει, διαπιστώνεται διάσταση αιτιολογίας. Πράγματι, το πρώτο έγγραφο περιορίζεται να αναφέρει ότι η τοποθέτησή του στη θέση του συμβούλου αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της αναδιοργανώσεως που αποτελεί το αντικείμενο του σημειώματος VI/00666 της 25ης Ιουνίου 1990. Αντιθέτως, το δεύτερο έγγραφο εντάσσει την τοποθέτησή του στο πλαίσιο της τροποποίησεως του οργανογράμματος της Γενικής Διευθύνσεως Γεωργίας. Αυτό σημαίνει ότι μετά την τροποποίηση αυτή η Επιτροπή αποφάσισε, στις 17 Οκτωβρίου 1990, να ιδρύσει θέση συμβούλου στο ΕΓΤΠΕ και να τον τοποθετήσει στη θέση αυτή.
- 85 Έτσι, κατά τον προσφεύγοντα, αν η μετάθεσή του αποτελούσε πράγματι μέρος της αναδιοργανώσεως, η απόφαση που του ανήγγειλε τη μετάθεσή του έπρεπε να περιλαμβάνει τους λόγους που θα του επέτρεπαν να εξακριβώσει αν τηρήθηκε η διαδικασία αναδιοργανώσεως, όπως περιγράφεται στο σημείωμα της 25ης Ιουνίου 1990 και περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την αρχή της εκουσίας προσφοράς.
- 86 Ο προσφεύγων προσθέτει με το υλόμνημα απαντήσεως ότι, κατά τη συνομιλία που είχε με τον γενικό διευθυντή στις 14 Μαρτίου 1990, συμφωνήθηκε ότι αυτός δεν μπορούσε να του υποσχεθεί τίποτα ως προς το επίπεδο, Α 4 ή Α 3, στο οποίο θα γινόταν η πλήρωση της θέσεως του συμβούλου του ΕΓΤΠΕ. Αυτό αποδεικνύει σαφώς ότι, όταν προτάθηκε ο προσφεύγων για τη νέα αυτή θέση, υπεννοείτο ότι το ζήτημα της ενδεχόμενης προαγωγής του στον βαθμό Α 3 θα εξεταζόταν και θα γινόταν κατά συνήθη διαδικασία, δηλαδή μετά την κατάθεση υποψηφιότητας ύστερα από ανακοίνωση κενής θέσεως των επιπέδων Α 5, Α 4 και Α 3, σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που όρισε

η απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1988 περί πληρώσεως των θέσεων μεσαίων στελεχών. Η διαδικασία αυτή θα επέτρεπε στην ΓΕΔ να διατυλώσει γνώμη για το επίπεδο στο οποίο θα έπρεπε να πληρωθεί η θέση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο προσφεύγων στερήθηκε της γνωμοδοτήσεως της ΓΕΔ η οποία θα μπορούσε να οδηγήσει στην προαγωγή στον βαθμό Α 3, προαγωγή στην οποία ενόψει της εξελίξεως της σταδιοδρομίας του θα μπορούσε να ελπίζει ευλόγως στο άμεσο μέλλον.

- 87 Η Επιτροπή υπενθυμίζει καταρχάς ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, δεν χρειάζεται αιτιολογία ένα μέτρο εσωτερικής αναδιοργάνωσης, που δεν μπορεί να προσβάλει την υπηρεσιακή κατάσταση των ενδιαφερομένων ή την τήρηση της αρχής της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως (βλ. ιδίως την απόφαση της 17ης Μαΐου 1984, 338/82, Albertini και Montagnani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2123).
- 88 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι ένα μέτρο εσωτερικής οργάνωσης όπως το επίμαχο χρειαζόταν κάποια αιτιολογία, ο προσφεύγων ήταν σε θέση « να αντιληφθεί το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη » έναντι αυτού, χάρη στις πολυάριθμες επαφές και στην αλληλογραφία που αντάλλαξε με τους προϊσταμένους του στην υπόθεση αυτή. Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, μια απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη όταν η προσβαλλομένη πράξη εκδόθηκε μέσα σ' ένα γνωστό για τον ενδιαφερόμενο πλαίσιο, που του επιτρέπει να αντιληφθεί το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη γι' αυτόν (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1991, 125/80, Arning κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. 2539· της 1ης Ιουνίου 1983, 36/81, 37/81 και 218/81, Συλλογή 1983, σ. 1789, και της 7ης Μαρτίου 1990, που αναφέρθηκε πιο πάνω, C-116/88 και C-149/88).
- 89 Η Επιτροπή αμφισβητεί σχετικά ότι η αιτιολογία που περιλαμβάνεται στα δύο έγγραφα της 6ης και 9ης Νοεμβρίου 1990 είναι αντιφατική. Υποστηρίζει αφενός ότι το πρώτο έγγραφο σκόπευε να απαντήσει ειδικά στις ανησυχίες που εξέφρασε ο προσφεύγων για να αποφευχθεί κάθε σύγχυση με την κατάσταση ενός άλλου προϊσταμένου μονάδας. Για τον λόγο αυτό, το εν λόγω έγγραφο ανέφερε ότι η τοποθέτηση του προσφεύγοντος αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της αναδιοργάνωσης που αποτελούσε αντικείμενο του σημειώματος της 25ης Ιουνίου 1990, χωρίς να γίνεται μνεία της διαδικασίας που περιγράφεται στην παράγραφο ΙΙΙ του σημειώματος αυτού. Η Επιτροπή τονίζει αφετέρου ότι το δεύτερο έγγραφο τοποθετεί τη νέα τοποθέτηση του προσφεύγοντος « στο πλαίσιο της τροποποίησεως του οργανογράμματος της Γενικής

Διευθύνσεως Γεωργίας». Έτσι, η προβλεπόμενη αναδιοργάνωση της ΓΔ VI, της οποίας η « αναδιοργάνωση » των πόρων αποτελούσε μια έκφραση, περιελάμβανε προδήλως « τροποποίηση του οργανογράμματος » της Γενικής Διευθύνσεως. Η ίδρυση της νέας θέσεως συμβούλου και η τοποθέτηση του προσφεύγοντος στη θέση αυτή από την Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 7 του ΚΥΚ προϋπέθετε την προηγούμενη τροποποίηση του οργανογράμματος. Η Επιτροπή δεν αντιλαμβάνεται επομένως κατά τι αντιφάσκει η αιτιολογία που περιέχουν τα δύο αυτά έγγραφα.

- 90 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, μια απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη όταν η προσβαλλομένη πράξη εκδόθηκε σε γνωστό για τον οικείο υπάλληλο πλαίσιο, που του επιτρέπει να αντιληφθεί το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη γι' αυτόν (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1981, 125/80· της 1ης Ιουνίου 1983, 36/81, 37/81 και 218/81, και της 7ης Μαρτίου 1990, C-116/88 και C-149/88, που αναφέρθηκαν πιο πάνω).
- 91 Εν προκειμένω, από τα διάφορα έγγραφα που αντηλλάγησαν μεταξύ των διαδίκων κατά το 1990 προκύπτει ότι ο προσφεύγων αντελήφθη πλήρως το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη γι' αυτόν.
- 92 Εντούτοις, πρέπει να ερευνηθεί αφενός μήπως τα έγγραφα της 6ης και της 9ης Νοεμβρίου διαφέρουν καθόσον αφορά το έρεισμα αυτού του μέτρου, ενόψει του γεγονότος ότι το πρώτο έγγραφο ανέφερε ότι το μέτρο αυτό αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της γενικής εκτελέσεως της αναδιοργανώσεως που προέβλεπε το σημείωμα της 25ης Ιουνίου 1990, ενώ το δεύτερο τοποθετεί το μέτρο αυτό στο πλαίσιο της τροποποιήσεως του οργανογράμματος, αφετέρου δε μήπως η αντίφαση αυτή μπορούσε να παραπλανήσει τον προσφεύγοντα για τη διαδικασία της οποίας θα γινόταν χρήση έναντι αυτού.
- 93 Για να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα αυτά πρέπει να υπομνηστεί ότι η διαδικασία αναδιοργανώσεως δεν είχε εφαρμογή στον προσφεύγοντα, αντίθετα από τις σκέψεις που θα μπορούσε ενδεχομένως να προκαλέσει το έγγραφο της 6ης Νοεμβρίου 1990. Αυτή όμως η ενδεχόμενη έλλειψη ακριβείας διορθώθηκε από την Επιτροπή αφενός μεν με το έγγραφό της της 9ης Νοεμβρίου 1990, αφετέρου δε με την απάντησή της στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, όπου ρητά αναφέρει ότι « η διαδικασία αυτή προβλέφθηκε μόνο για τη μετακίνηση του προσωπικού που δεν είχε την ιδιότητα προϊσταμένου μονάδας ».

- 94 Εξάλλου, για να εκτιμηθεί το περιεχόμενο των διαφόρων εγγράφων που ανηγγέλγησαν μεταξύ των διαδίκων, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο σκοπός καθενός από αυτά. Σχετικά διαπιστώνεται ότι το σημείωμα της 6ης Νοεμβρίου 1990 είχε σκοπό, στο μέτρο που αναφερόταν στη γενική εκτέλεση της αναδιοργάνωσης, να διακρίνει την κατάσταση του προσφεύγοντος από την κατάσταση ενός άλλου προϊσταμένου μονάδας, που αποτελούσε αντικείμενο πειθαρχικής διαδικασίας.
- 95 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι, εφόσον διορθώθηκε κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας η τυχόν ανακρίβεια που περιείχε το έγγραφο της 6ης Νοεμβρίου 1990, δεν μπορεί να γεννηθεί ζήτημα παραβάσεως του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.
- 96 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η επίκληση, με το υπόμνημα απαντήσεως και με τον λόγο περί παραβάσεως του άρθρου 25, της ζημίας που υπέστη ο προσφεύγων λόγω της μη εφαρμογής έναντι αυτού της διαδικασίας που ορίζει η απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1988 αποτελεί νέο λόγο, ο οποίος είναι απαράδεκτος κατά το γράμμα του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ., εξάλλου, πιο πάνω, σκέψη 40).
- 97 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 98 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η πρώτη προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τη δεύτερη προσφυγή

- 99 Η δεύτερη προσφυγή έχει τριπλό αντικείμενο, ήτοι την ακύρωση της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/164/90, την απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος και την τοποθέτηση του V. στη θέση που κηρύχθηκε κενή.

Επί της προβαλλομένης παρανομίας της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/164/90

- 100 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, αφού απέδειξε την παρανομία της αυτεπάγγελτης μεταθέσεώς του στο πλαίσιο της πρώτης προσφυγής του, η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να θεωρήσει κενή τη θέση του ως προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4 και επομένως να δημοσιεύσει την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/164/90.
- 101 Η Επιτροπή απαντά ότι στο πλαίσιο της πρώτης προσφυγής απέδειξε ότι η τοποθέτηση του προσφεύγοντος σε νέα θέση ήταν απόλυτα νόμιμη. Από αυτό συνάγει ότι ήταν επομένως απαραίτητο οργανωτικά να εφαρμοστεί η διαδικασία που θα κατέληγε στην αντικατάσταση του προσφεύγοντος. Στο πλαίσιο αυτό δημοσιεύθηκε η ανακοίνωση κενής θέσεως COM/164/90 (προϊστάμενος της μονάδας VI. ΒΙ.4).
- 102 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο μόνος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων για να στηρίξει την παρανομία της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/164/90 είναι η παρανομία της αποφάσεως που εξέδωσε η Επιτροπή στις 17 Οκτωβρίου 1990 έναντι αυτού.
- 103 Εφόσον απορρίφθηκε η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, πρέπει να απορριφθεί επίσης η δεύτερη προσφυγή όσον αφορά το πρώτο αντικείμενό της.

Επί της προβαλλομένης παρανομίας της απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για την προηγούμενη θέση του

- 104 Ο προσφεύγων εκθέτει με το υπόμνημα απαντήσεώς του ότι η προσκόμιση από την Επιτροπή — ως συνημμένης στο υπόμνημα αντικρουσεώς της — της γνωμοδοτήσεως 10/91 της ΓΕΔ, για να αποδείξει ότι η Επιτροπή αυτή όχι μόνον εξέτασε την υποψηφιότητα κάθε υποψηφίου κατ' εφαρμογή του άρθρου 29, παράγραφος 1, περίπτωση α', του ΚΥΚ, αλλά και τον ατομικό φάκελο καθενός από αυτούς, αποκαλύπτει στην πραγματικότητα ότι οι ικανότητες και τα προσόντα του προσφεύγοντος για να καταλάβει την προηγούμενη θέση του δεν μπόρεσαν να εξεταστούν νομίμως από τη ΓΕΔ κατά τη συνεδρίασή της της 7ης Φεβρουαρίου 1991. Πράγματι, το κύριο έγγραφο που θα επέτρεπε αυτή την εκτίμηση έπρεπε να είναι η έκθεση βαθμολογίας του προσφεύ-

γοντος που κάλυπτε την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1987 έως 30 Ιουνίου 1989. Ο προσφεύγων όμως βεβαιώνει, χωρίς να αντικρούεται από την Επιτροπή, ότι τα μέλη της ΓΕΔ δεν μπόρεσαν να έχουν γνώση της εν λόγω εκθέσεως κατά τη σύσκεψή τους της 7ης Φεβρουαρίου 1991, αφού η έκθεση αυτή οριστικοποιήθηκε μόλις στις 22 Ιανουαρίου 1991, χωρίς να μπορέσει να διαμορφωθεί πριν από την 8η Φεβρουαρίου 1991 το ωρίτερο. Εφόσον επομένως η Επιτροπή δεν μπόρεσε να εκτιμήσει όλες τις ικανότητες και τα προσόντα του για να καταλάβει τη θέση που είχε προηγουμένως, κακώς και ανατιολογήτως απέρριψε την υποψηφιότητά του. Αυτή η κατάφωρη διαφορά μεταχειρίσεως του προσφεύγοντος σε σχέση με τους άλλους υποψηφίους είναι ανεπίτρεπτη και συνιστά διάκριση.

- 105 Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν αντιλαμβάνεται γιατί το γεγονός ότι κατείχε προηγουμένως τη θέση που ήταν προς πλήρωση, την οποία είχε εγκαταλείψει παρά τη θέλησή του, μπόρεσε να τον εμποδίσει να θέσει την υποψηφιότητά του για τη θέση αυτή.
- 106 Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ότι η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την έρευνα των υποψηφιοτήτων για μια κενή θέση. Παρατηρεί ότι η γνωμοδότηση που εστάλη στον προσφεύγοντα από τη γραμματεία της ΓΕΔ δεν αναφέρει καθόλου ότι η υποψηφιότητά του δεν ελήφθη υπόψη, αλλ' αντιθέτως ότι η ΓΕΔ «εξέτασε όλες τις υποψηφιότητες» και ότι «άκουσε τον Legras, γενικό διευθυντή γεωργίας» και ότι «κατά το πέρας των εργασιών της» έκρινε «όσον αφορά την έρευνα των υποψηφιοτήτων που υποβλήθηκαν και κατόπιν της εξέτασέ τους, ότι η υποψηφιότητά σας δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη με την ευκαιρία αυτή». Η γνωμοδότηση αυτή αναφέρει άλλωστε σαφώς ότι «η Επιτροπή εξέτασε την υποψηφιότητα κάθε υποψηφίου».
- 107 Η Επιτροπή αμφισβητεί εξάλλου το βάσιμο του επιχειρήματος ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων κατείχε ήδη τη θέση αυτή στο παρελθόν και οι προϊστάμενοί του ήταν ικανοποιημένοι από αυτόν αποτελεί στοιχείο που αποδεικνύει, καθαυτό, πρόδηλη πλάνη του θεσμικού οργάνου κατά την τοποθέτηση άλλου υποψηφίου αντί του πρώην κατόχου της θέσεως. Προσθέτει ότι αντιθέτως δεν αποτελεί έκπληξη ότι αποκλείστηκε ένας υποψήφιος που μόλις είχε τοποθετηθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας από την προς πλήρωση θέση σε άλλη θέση εντός της γενικής διευθύνσεως.

- 108 Η Επιτροπή αναγνωρίζει ασφαλώς ότι το σχέδιο της εκθέσεως βαθμολογίας δόθηκε στον ενδιαφερόμενο μόλις την 3η Αυγούστου 1990, αλλά τονίζει ότι οι επανειλημμένες καθυστερήσεις που σημειώθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή οφείλονταν επίσης στο γεγονός ότι ο προσφεύγων αμφισβήτησε την εν λόγω έκθεση.
- 109 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, όλοι οι υποψήφιοι δεν πρέπει να βρίσκονται, κατά τον χρόνο της αποφάσεως τοποθετήσεως, ακριβώς στο ίδιο στάδιο όσον αφορά την κατάσταση των εκθέσεων βαθμολογίας τους και ότι η ΑΔΑ δεν μπορεί να αναβάλει την απόφασή της αν η πιο πρόσφατη βαθμολογία του ενός ή του άλλου υποψηφίου δεν είναι ακόμη οριστική λόγω του ότι επελήφθησαν αυτής οι δευτεροβάθμιοι βαθμολογητές ή η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως (προαναφερθείσα απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 1983, 263/81). Εξάλλου, δεδομένου ότι η έκθεση του προσφεύγοντος δεν μπορούσε να προσθέσει τίποτα στις εξαιρετές κρίσεις των προηγούμενων εκθέσεων, η ανυπαρξία της τελευταίας εκθέσεως δεν εμπόδισε να γίνει η εξέταση των ουσιαστικών προσόντων υπό τις απαιτούμενες προϋποθέσεις και δεν μπορούσε να είναι γι' αυτόν επιζήμια (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 1978, 25/77, De Roubaix κατά Επιτροπής, Rec. 1978, σ. 1081). Για τον λόγο αυτό η Επιτροπή θεωρεί ότι η ΓΕΔ διέθετε αρκετά στοιχεία κρίσεως στον φάκελο του προσφεύγοντος.
- 110 Όσον αφορά τη φερομένη έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προβάλλει ότι οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες εκδόθηκε και ανακοινώθηκε η απόφαση αυτή στον ενδιαφερόμενο ήταν σε κάθε περίπτωση ικανές να τον ενημερώσουν σαφώς για τους λόγους και τα στηρίγματα της αποφάσεως (απόφαση της 28ης Μαΐου 1980, 33/79 και 75/79, Kuhner κατά Επιτροπής, Rec. 1980, σ. 1677).
- 111 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, παρά το γεγονός ότι ο προσφεύγων υπέβαλε την ένστασή του κατά της απορρίψεως της υποψηφιότητάς και της τοποθετήσεως του V. πριν εκδοθούν αυτές οι αποφάσεις, η προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή. Πράγματι, ο προσφεύγων συμπλήρωσε, με το έγγραφό του της 15ης Απριλίου 1991, την αρχική του ένσταση και υπό τις περιστάσεις αυτές ο πρώτος χαρακτήρας της αρχικής ενστάσεως της 25ης Φεβρουαρίου 1991 δεν εμπόδισε τη διοικητική διαδικασία που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής να επιτύχει τον στόχο της, δηλαδή να επιτρέψει τον φιλικό διακανονισμό της διαφοράς, όπως παραδέχθηκε και η Επιτροπή κατά τη συνεδρίαση.

- 112 Επί της ουσίας το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει εν προοιμιά ότι η νομολογία του Δικαστηρίου αναγνώρισε στα θεσμικά όργανα της Κοινότητας ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά την οργάνωση των υπηρεσιών τους σε συνάρτηση με τα έργα που τους έχουν ανατεθεί και στην τοποθέτηση, ενόψει των έργων αυτών, του προσωπικού που βρίσκεται στη διάθεσή τους (προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 1988, 19/87, σκέψη 6).
- 113 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι, όταν η ΓΕΔ προέβη στη συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των διαφόρων υποψηφίων για την πληρωτέα θέση, η Επιτροπή δεν διέθετε την τελευταία έκθεση βαθμολογίας του προσφεύγοντος. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί αν η έλλειψη της εκθέσεως αυτής μπόρεσε να είναι επιζήμια για τον προσφεύγοντα και αν, υπό τις περιστάσεις αυτές και ενόψει των λοιπών στοιχείων του φακέλου του προσφεύγοντος, μπορούσε ευλόγως η ΑΔΑ να απορρίψει την υποψηφιότητά του για την παλιά θέση.
- 114 Πρέπει να υπογραμμιστεί σχετικά ότι η ΓΕΔ και η ΑΔΑ διέθεταν πολλά στοιχεία για να κρίνουν την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος και να προβούν σε συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών του προσόντων με εκείνα των λοιπών υποψηφίων: πρώτον, το εξαιρετικό περιεχόμενο των προηγουμένων εκθέσεων βαθμολογίας του προσφεύγοντος, στις οποίες η τελευταία του έκθεση δεν μπορούσε να προσθέσει παρά λίγα πράγματα· δεύτερον, το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε εκδηλώσει επανειλημμένα την επιθυμία του να εγκαταλείψει τη θέση αυτή όταν την κατείχε, αφενός μεν θέτοντας την υποψηφιότητά του πολλές φορές για άλλες θέσεις που είχαν κηρυχθεί κενές, αφετέρου δε ζητώντας νέα τοποθέτηση από τον γενικό του διευθυντή στις 9 Ιανουαρίου 1990· τρίτον, το γεγονός ότι στο βιογραφικό του σημείωμα που συνόδευε την υποψηφιότητά του ο προσφεύγων είχε δηλώσει ότι: « υποβάλλω υποψηφιότητα για τη θέση COM/164/90 για να προαχθώ κατά την πλήρωσή της στον βαθμό Α 3 », δήλωση που μπορούσε να δικαιολογήσει από μόνη της την απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος από τη ΓΕΔ και την ΑΔΑ, αφού η ΓΕΔ είχε αποφασίσει αρχικά ότι η θέση που αποτελούσε το αντικείμενο της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος έπρεπε να πληρωθεί στο επίπεδο Α 5/Α 4· τέταρτον και τελευταίο, το γεγονός ότι ο προσφεύγων ήταν ο προηγούμενος κάτοχος της πληρωτέας θέσεως και ότι η ΑΔΑ τον είχε μεταθέσει παρά τη θέλησή του σε άλλη υπηρεσία κατά τρόπο που το Πρωτοδικείο έκρινε σύμφωνο με το συμφέρον της υπηρεσίας.

115 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η ΓΕΔ και η ΑΔΑ διέθεταν επαρκή στοιχεία για να μπορούν ευλόγως να απορρίψουν την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για την τελευταία του θέση και ότι δεν μπορούσε να του είναι επιζήμια η έλλειψη της τελευταίας εκθέσεως βαθμολογίας του όταν η ΓΕΔ πρόεβη στη συγκριτική έρευνα.

116 Παρέπεται ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί καθόσον αφορά την απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για την παλιά του θέση.

Επί της τοποθέτησας του V.

117 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι οι παρανομίες που έγιναν στη διαδικασία η οποία οδήγησε στην τοποθέτηση του διαδόχου του στη θέση προϊσταμένου της μονάδας VI. ΒΙ.4 πρέπει να οδηγήσουν στην ακύρωσή της.

118 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ναι μεν επέλεξε έναν από τους τρεις υποψηφίους την υποψηφιότητα των οποίων είχε δεχθεί η ΓΕΔ, αυτό όμως δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της αποφάσεως που έλαβε στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεώς της, ελλείψει οποιασδήποτε αρχής αποδείξεως υπάρξεως προδήλου πλάνης εκ μέρους της και δεδομένου ότι ο προσφεύγων ποτέ δεν επιχείρησε να θέσει σε αμφιβολία τις ικανότητες του V.

119 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εφόσον δεν διαπιστώθηκε καμία παρανομία στη διαδικασία που κατέληξε στην επίδικη τοποθέτηση, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά το μέρος που στρέφεται κατά της τοποθέτησας αυτής.

120 Απ' όλα τα προηγούμενα προκύπτει ότι και η δεύτερη προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 121 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδα τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Lenaerts

Kirschner

Barrington

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουλίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts